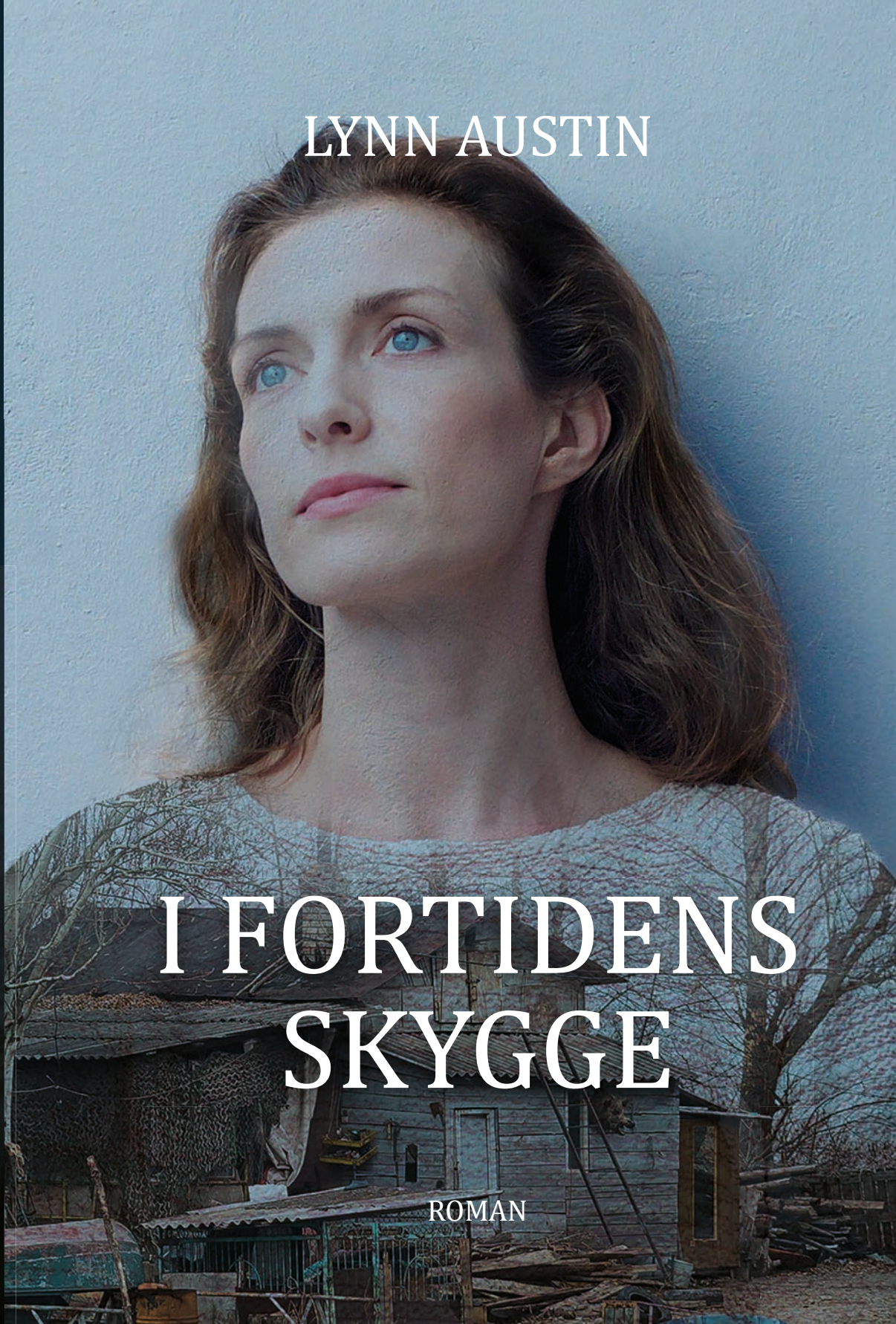

LYNN AUSTIN

I FORTIDENS SKYGGE

ROMAN

LYNN AUSTIN

I FORTIDENS
SKYGGE

LOHSE

DEL 1

Kathleen og Joelle

2004

KAPITEL 1

Bethesda, Maryland

Det ville ikke være første gang Kathleen Seymour forlod sit hjem og aldrig vendte tilbage. Men oven på den dag, hun havde været igennem, var hun meget fristet til at pakke alt sit tøj, sætte sig ind i sin Lexus og køre, indtil tanken var tom. Ud fra den sparsomme viden, hun havde om sine forfædre, var det nærmest en familietradition at forlade sit hjem, når tingene blev svære, og begynde forfra i en ny by. Hvis de store kanoner, som administrerede vidnebeskyttelsesprogrammerne, havde brug for et par fif til, hvordan man skaber en ny identitet et nyt sted, kunne de bare spørge Kathleens familie. De var eksperter.

»Jeg flytter hjemmefra, og jeg kommer aldrig tilbage!« råbte hendes 16-årige datter, Joelle, som et ekko af Kathleens tanker. Joelle trampede dramatisk op ad trapperne til sit værelse, men det tykke gulvtæppe dæmpede effekten af hendes raserianfald.

»Glem det!« råbte Kathleen op til hende. »Jeg flytter først!«

Joelle smækkede med døren som svar og fik tekopperne på spise-stuehylden under hendes værelse til at klirre.

»Jeg har fået nok, Joelle,« råbte Kathleen og holdt sig med det samme for munden. Hun havde brugt de samme ord og det samme toneleje, som hendes mor altid havde brugt. Hvornår var Kathleen blevet som sin mor?

Hun sank ned på en stol ved køkkenbordet; hun var for usikker på benene til fortsat at holde sig oprejst. De var begyndt at ryste under

konfrontationen med hendes chef et par timer tidligere og hun havde dårligt nok kunnet vakle hen til parkeringspladsen, da hun stormede ud af kontorbygningen. Det var godt, at hun var nået hen til bilen og havde taget sine højhælede af, da politiet ringede. Ellers var hun måske kollisionsskadede på stedet.

»Fru Seymour? Det er Marks fra det lokale politikontor. Vi har arresteret Deres datter, Joelle Marie Seymour ... «

Kathleen kunne ikke huske meget efter det. På en eller anden måde formået at køre hen til storcentret, hvor hun fandt centervagtens kontor og svedte sig igennem en pinefuld samtale med betjent Marks og butikschefen, som havde taget Joelle i at stjæle en billig læbestift til syv dollars. Det havde været et mareridt, specielt Joelles reaktion på det hele. Hun udviste ingen anger, som hun hang i stolen med armene over kors og nægtede at se nogen i øjnene, mens hun svingede med den ene fod – smukke Joelle med det kanelfarvede hår, der mindede så meget om Kathleenes far. Men det sidste, Kathleen havde brug for, var at blive mindet om sin far.

Heldigvis fik hun overtalt butikschefen til at droppe anklagen, siden det var Joelles første lovovertrædelse, men hun ville blive nægtet adgang til storcentret i et år, og hvis det skete igen, ville hun få en tur på politistationen og en plet på sin straffeattest. Kathleen kunne have kysset betjenten på begge kinder.

»Hvor er dine venner?« spurgte Kathleen Joelle, da de endelig fik lov til at tage hjem. »Tog du ikke herhen sammen med Colleen og Stacey?«

Joelle trak på skuldrene. »De smuttede, da jeg blev taget.«

»Sikke nogle venner.«

»Vil du sætte mig af hjemme hos Colleen?« spurgte Joelle, da de nåede hen til bilen.

Kathleen stirrede på hende. »Er du sindssyg?«

Joelle sank ned i passagersædet, smækkede døren og undlod at spænde sikkerhedsselen. Da hun rakte over for at tænde for radioen, skubbede Kathleen hendes hånd til side.

»Lad den være slukket – og tag din sele på!«

»Som om det betyder noget for dig, hvad der sker med mig!«

Kathleen kunne mærke, at hun var tæt på at miste besindelsen. Hun startede motoren og kørte ud fra parkeringspladsen med hvinende dæk. »Hvorfor gør du noget så dumt, Joelle? Hvad tænkte du på? Jeg giver dig 50 dollars om ugen i lommepenge – hvad fik dig så til at stjæle en sølle læbestift?«

Joelle trak på skuldrene. »Det betyder jo ikke noget. De lod mig gå.«

Resten af turen udviklede sig til en råbekonkurrence, som kulminerede med Joelles trussel om at løbe hjemmefra og aldrig komme tilbage. Kathleen havde truet med det samme – for mange år siden. Men hun havde faktisk gjort alvor af det.

Kathleens hænder rystede stadig, da hun rakte hen over spisebordet efter telefonen for at ringe til sin mand. Heldigvis fik hun fat i Mike og ikke hans telefonsvarer. »Hvad så, Kath?«

»Du bliver nødt til at komme hjem,« sagde hun, inden stemmen knækkede.

»Hvorfor? Jeg har ret travlt ...«

»Joelle blev arresteret for butikstyveri.« Tårerne begyndte at trille, tårer af vrede, vantro og sorg. I begyndelsen kom der ingen lyd, kun tårer, der trillede ned ad hendes kinder, men da hun kastede et blik på køleskabsdøren og fik øje på sedlen, der mindede hende om, at Joelle skulle have snacks med til ungdomsmødet i kirken samme aften, begyndte hun at hulke.

»Jeg kommer hjem med det samme,« sagde Mike stille.

Han kom lige i tide til at standse Joelle, da hun kom ned ad trappen med en rygsæk og en propfyldt kuffert. »Jeg lader dig ikke løbe hjemmefra, min ven« sagde han beroligende. »Lad os gå ovenpå og snakke om det.«

Kathleen overvejede, om Mike ville have gjort det samme, hvis det var hende, der havde stået med kufferten i stedet for Joelle. Hun lyttede til deres stemmer, som sivede ned ovenfra, og var misundelig på det, de havde sammen, og samtidig opmærksom på, at hun havde ødelagt det hele en gang til. Hun og Joelle skændtes, præcis som Kathleen og hendes mor havde skændtes – måske endda mere. Kathleen lovede gang på gang sig selv, at hun ville være en bedre, mere omsorgsfuld mor, men hun vidste ikke, hvor eller hvordan hun skulle begynde.

Hun rakte ud efter det indrammede foto, som stod på bordet i køkkenet. Det var taget sidste vinter, hvor de havde været på skitur i Colorado. De stod med ansigterne tæt sammen og smilede alle tre, mens de kneb øjnene sammen mod vintersolen. I et sjældent øjeblik lignede de en helt perfekt familie. Mikes sædvanlige bekymringsrynker var erstattet af smilerynker, og det stive stålgrå hår var gemt under en skihætte, så han så yngre ud end sine 58 år. Kathleen var vant til at få at vide, at hun ikke lignede en på 54 – takket være regelmæssig træning i fitnesscenteret og en kreativ frisør, som holdt Kathleenes lysebrune hår mode- rigtigt klippet og fri for grå hår. Hun havde være 38, da Joelle blev født efter flere år med medicinsk behandling og utallige bønner. Hun havde lovet sig selv at se ung ud for sin datters skyld, men i dag følte hun sig som den onde heks i et dårligt eventyr.

På fotografiet var Joelles rødbrune hår en bunke naturlige krøller, som indrammede et ansigt, der stadig havde et barns blødhed og uskyld, men samtidig antydte en kvindes skønhed og sensualitet. »Herre, hjælp os« sukkede Kathleen og lukkede øjnene. Joelle var kun 16 og allerede i problemer – kun Gud vidste, hvad der lå forude.

»Jeg har fået hende til at falde lidt ned,« sagde Mike, da han kom ned ad trappen en time senere. Han havde løsnet slipset og smøget skjorteærmerne op. »Men jeg synes, du skal gå op og snakke med hende. Fortælle hende, at du stadig elsker hende.«

»Jeg er meget, meget vred på hende lige nu,« sagde Kathleen sammenbidt. Hun havde langt om længe taget sig sammen til at varme rester i mikrobølgeovnen til aftensmad – selvom det sidste, hun havde lyst til, var at spise. Hun havde hverken taget jakke, sko eller strømpebukser af. Det var, som om hun stadig legede med idéen om at stikke af.

»Vi har givet hende alt, hvad hun kunne ønske, Mike, og alligevel er hun så utaknemmelig. Jeg længtes efter et liv som hendes, da jeg var på hendes alder. Jeg kan ikke forstå, at hun vil smide det hele væk for en dum læbestift. Hvorfor gør hun noget så dumt? Vi giver hende masser af lommepenge. Hun kunne købe en hel kasse læbestifter, hvis hun ville.«

»Måske prøver hun at få din opmærksomhed.«

Hans ord føltes som et slag i ansigtet. »Hvor vover du at sige sådan noget til mig? Du er bortrejst i flere uger ad gangen! Det er mig, der altid har været der for hende!« Hun rev sin taske ned fra bordet og ledte febrilsk efter sine bilnøgler, mens hun gik mod bagdøren.

»Lad være med at gå, Kathleen. Det her er et problem, du ikke må løbe fra.«

Hun snurrede rundt og så på ham. »Jeg løber ikke væk – selvom jeg må indrømme, at det er fristende! Jeg går bare ud for at få noget luft!«

Han tog nøglerne fra hende. »Lad være med at sætte dig bag rattet. Du er ikke i stand til at køre.«

»Fint!«

Hun spankulerede ned til enden af vejen og tilbage igen; i høje hæle var det for smertefuldt at gå længere væk. Det fornemme kvarter lå stille hen; det var ikke et sted, hvor børn cyklede og spillede bold på gaden på varme sommeraftener. Hun behøvede ikke at bekymre sig om nysgerrige naboer, der kunne have overhørt hendes råbekonkurrence med Joelle, eller som undrede sig over, hvorfor hun travede frem og tilbage på vejen i sit jakkesæt. Husene lå langt fra hinanden på deres 2000 m² store grunde og lå skjult bag buske og træer. Al udefrakommende støj blev dæmpet af lyden fra airconditions og pumperne i svømmebassinerne.

Kathleen standsede ved postkassen på vej tilbage til huset og trak en stak kataloger, flyers og reklamer ud. Det var efterhånden sjældent, at der var håndskrevne breve i posten, så den ensomme konvolut sprang i øjnene. Hun kiggede på afsenderadressen og fik øje på sin søsters navn og en adresse i Riverside, New York, hvor de var vokset op. Hvorfor skrev Annie? Kathleen rev konvolutten op.

Indeni fandt hun en invitation i pangfarver, som var dekoreret med balloner og festhatte. Hun skimmede detaljerne og læste så teksten igen for at være sikker på, at hun ikke havde misforstået det: Hendes søster ville holde en fest for deres far. *Vil du ikke nok prøve at komme, Kathy*, havde hun skrevet nederst. *Det vil betyde så meget for far*.

»Det er den sidste dråbe,« mumlede Kathleen. Hun trampede op ad indkørslen og ind i huset, mens hun prøvede ikke at forestille sig sin fars smittende latter, prøvede ikke at huske den glæde, hun havde følt,

hver gang han tog hende op i sine fregnede arme og kaldte hende »min Kathy«. Den ubekymrede far med det kanelfarvede hår. Han kunne i princippet være skaldet nu, uden at hun vidste det. Det var trods alt 35 år siden, hun havde set ham sidst.

Men hun kunne ikke tage hjem – hverken nu eller senere. Alene tanken om at vende tilbage til Riverside gav hende lyst til at skjule ansigtet i skam. Så skulle hun køre forbi sin gamle high school, hvor hun havde brugt fire år på at gå med bøjet hoved i håb om, at ingen ville lægge mærke til hende, i håb om, at ingen ville kalde hende »Luse Kathy« eller endnu værre »Kommunist-Kathy«. Nej, hun var løbet hjemmefra én gang før, og hun ville aldrig komme tilbage ... og slet ikke for sin fars skyld.

Kathleen kylede invitationen i skraldespanden under håndvasken og smed reklamerne på bordet foran Mike. Han sad med resterne fra gårsdagens takeaway og læste *Washington Post*. »Jeg går i seng,« sagde hun. »Jeg vil prøve at glemme alt, hvad der er sket i dag.«

»Hey, hey, vent lige lidt, Kath. Vil du ikke have noget at spise først?«

»Jeg er ikke sulten.« Hun gik hen til køkkendøren, vendte sig rundt og tilføjede: »For resten så havde jeg et skænderi med min chef i eftermiddags – før det med Joelle. Jeg gik fra det hele. Jeg tror måske, jeg er arbejdsløs.«

Hun ventede ikke på Mikes svar, men gik op på soveværelset og tog et langt, varmt bad. Det her var meget værre end bare en dårlig dag. Kathleens omhyggeligt tilrettelagte liv var ved at falde fra hinanden, og hun vidste ikke, hvordan hun skulle fikse det. Hun tænkte på Job fra Bibelen, som havde jamret over, at det, han frygtede mest, var sket for ham. Kathleens største frygt var den samme som hans: at alt det, hun havde arbejdet for, alle dem, hun elskede, ville blive revet fra hende.

Hun lod tårerne få frit løb, mens hun var i bad. Da hun kom ud, sad Mike på sengen. »Jeg fandt den her i skraldespanden,« sagde han og viftede med den ballondækkede invitation. »Smed du den ud med vilje?«

Hun pustede ud. »Jeg ville have kørt den gennem en makuleringsmaskine, hvis vi havde haft en.«

KAPITEL 2

Dagen efter sank Kathleen ned i bilens førersæde, hvilede hovedet på rattet og lod tårerne trille. Hun havde arbejdet for Impost Corporation i mere end 20 år, arbejdet sig op fra revisor til controller til finanschef – og nu var hendes karriere hos dem slut. Sorgen overvældede hende, mens hun langsomt erkendte, hvad det var, hun havde mistet. Hun genoplevede mødet med chefen tidligere på morgenen og spekulerede på, om det kunne være endt anderledes, men var alligevel overbevist om, at hun havde gjort det rigtige. Der var moralske problemer på spil, men det gjorde ikke mindre ondt at have ret.

Til sidst satte hun sig op, bekymret for om nogen på parkeringspladsen skulle se hende, og tørrede øjnene med fingerspidserne, mens hun forsigtigt undgik at tvære mascaraen ud. Hun tog en dyb indånding, som om luften kunne kvæle hendes sorg, og pustede ud med et suk. Da hun følte, at hun havde genvundet kontrollen, tog hun mobilen op af tasken og ringede til Mike. Hun vidste, at han havde ventet på hendes opkald, for han tog den med det samme.

»Hej, det er mig,« sagde hun og sank en ekstra gang. »Jeg er nu officielt arbejdsløs.«

Han var stille et langt øjeblik. Kathleen kunne høre på baggrundsllyden, at han var ude på byggepladsen og ikke inde på sit kontor. Hun forestillede sig ham med en gul beskyttelseshjelm, lukkede øjne og sænket hoved, som hun havde haft. »Det er jeg ked af, Kath,« mumlede han langt om længe. »Er du okay? Hvor er du?«

»På parkeringspladsen på arbejdet. Jeg burde gå ind og pakke mine ting, men ...«

»Glem det,« sagde han, da hendes stemme knækkede. »Du kan hente dem en anden dag. Fortæl mig, hvad der skete.«

Hun lænede hovedet tilbage mod nakkestøtten og tog mobilen over til det andet øre, mens hun tog sine øringer ud. Hun og Mike havde talt længe om hendes dilemma aftenen før, og de havde været enige om, at det var rigtigt af hende at sige hendes unge chef imod. Hvis bare hun havde været i stand til at overbevise ham, så han kunne se situationen på samme måde, som de gjorde.

»Jeg forklarede ham, at tingene havde ændret sig, siden den nye lovgivning om virksomhedsregnskab var trådt i kraft, og at jeg ikke med god samvittighed kunne underskrive Danbury-projektet. Han tvang mig til at indrømme, at han *teknisk set* ikke brød nogen love – så til sidst handlede det om min kristne overbevisning. Vi endte i en blindgyde. Han sagde, at han ville tage imod min opsigelse.«

»Du gjorde det rigtige,« sagde Mike stille.

»Ja – men det føles godt nok ikke sådan. Det ville aldrig være sket, hvis hans far stadig var administrerende direktør ... men ...« Kathleen stirrede tomt ud gennem forruden, hendes tårer slørede de hvide striber på parkeringspladsen. Hun trak vejret stødvist, vel vidende at hun var nødt til at lade være med at græde, indtil hun var hjemme. »Jeg må nok hellere ringe til det headhunterfirma, din ven brugte sidste år. Det ser ud, som om jeg har brug for et nyt arbejde.«

»Jeg synes, du skal vente, Kath. Hold lidt fri. Impost giver dig fratrædelsesgodtgørelse, og du har noget ferie tilbage, ikke? Måske er det bedre, hvis Joelle ikke er alene hjemme hele sommeren.«

Kathleen havde formået at skubbe problemerne mellem hende og Joelle fra sig, mens hun fokuserede på problemerne på arbejdet. Men smerten over, hvad hendes datter havde gjort, trådte pludselig frem som en ubuden gæst og ramte Kathleen i maven.

»Så jeg skal være Joelles fængselsbetjent fra nu af? Skønt. Hvad skal vi lave hele dagen? Storcentret er udelukket.«

Mike reagerede ikke på hendes sarkasme. »Sidste søndag efter-spurgte de frivillige til sommerbibelskolen. Hvorfor prøver du og Joelle ikke ...«

»Selvfølgelig. Vi er fantastiske rollemodeller. Jeg er sikker på, at de andre mødre vil elske, at jeg skal undervise deres børn, når jeg ikke engang har styr på mit eget.«

Mikes tavshed fik hende til at fortryde de bitre ord. Hun var ked af at bruge ham som boksebold for sin vrede og sorg, men taknemmelig for, at han var villig til at lytte. Hun hørte ham sukke.

»Jeg ved, at du er såret, Kathleen, men lad det ikke gå ud over Joelle.«

»Undskyld ... men jeg er så bange på hendes vegne! Jeg er bange for, hvad der skal blive af hende ...« Tårene, som hun troede, hun havde fået under kontrol, begyndte at trille igen.

»Hey, hey, hør her. Jeg er også bekymret, men hun er jo ikke ligefrem nogen serieforbryder.«

Endnu. Kathleen nåede lige at bremse sig selv, før hun sagde det højt.

»Jeg snakkede med Al Lyons fra min mandebedegruppe om Joelle her til morgen.« fortsatte Mike. »Han arbejder på det kristne rådgivningscenter, og ...«

»Det gjorde du bare ikke! Jeg vil ikke have, at hele kirken kender til vores problemer!« Kathleen var rystet. Hun vidste, at det kristne fællesskab skulle tilbyde hjælp og trøst i nødens stund, men hun ville hellere dø end dele sine behov og bekymringer med de andre i menigheden. Hun var kendt som en moden troende, en kvinde, som var stærk og havde styr på tingene, en kvinde med en urokkelig tro. Det var skrækeligt, hvis folk fandt ud af, hvad Joelle havde gjort.

»Al er professionel,« sagde Mike roligt. »Han ved alt om tavshedspligt. Han tror, at nogle timer hos en terapeut vil kunne hjælpe hende, og jeg er enig. Han siger, at de vil finde en, som ikke er en bekendt af familien. Jeg har allerede bestilt en tid til hende.«

»Fint. Hvis du tror, det vil hjælpe.«

»Det er jeg sikker på, det vil.« Mike sukkede. »Det skal nok gå, Kathleen. Kør forsigtigt. Vi ses, når jeg kommer hjem.«

Da Kathleen lagde på, følte hun sig fuldstændig udmattet. Resten af vejen hjem kørte hun som i en tåge, mens hun overvejede, hvordan Joelle ville reagere på, at hendes mor havde mistet sit job hos Impost – og at hun selv havde en tid hos en psykolog. Hvad skulle de dog lave sammen hele dagen? Joelle var for længst blevet for stor til kreative projekter og ture til det lokale museum.

Kathleen kom hjem og opdagede, at hendes datter stadig lå i sengen. Faktisk opdagede hun i løbet af de næste par dage, at hun ikke havde behovet bekymre sig om, hvad de skulle lave sammen. Joelle vågnede sjældent før halv to om eftermiddagen, og når hun havde spist en portion cornflakes, brugte hun det meste af dagen på at se serier eller sidde ved poolen indsmurt i solcreme, mens hun snakkede i telefon med sine venner. Kathleen spekulerede på, om Joelle mon havde stjålet af ren og skær kedsomhed. Tanken beroligende hende en smule. Hendes datter var måske hverken sociopat eller kleptoman, når det kom til stykket.

Kathleen ville bestemt ikke blive i sengen indtil halv to hver dag, men hun havde på den anden side ingen idé om, hvad hun skulle bruge al den ledige tid på. Hun tog til Impost og tømte sit kontor, læste en roman, hun længe havde villet læse færdig, og brugte halvhjertet et par timer ved computeren på at søge arbejde. Tanken om at skulle til jobsamtale overbeviste hende hurtigt om, at Mike havde ret: Hun ville holde fri et stykke tid. Hun var for deprimeret til at spille munter over for en flok Donald Trump-wannabes til den ene jobsamtale efter den anden.

Det var nærmest en lettelse, da Joelle skulle begynde hos terapeuten, for det gav dem begge en grund til at stå op og få tøj på. Joelles terapeut, dr. Marie Russo, var lav og rund med gråbrunt hår, som hun havde sat op i en pjusket knold. Hun gik i fornuftige sko og kedelige brune jakkesæt, der så ud, som om de var købt på et østeuropæisk loppemarked. Efter Joelles fjerde besøg blev Kathleen kaldt ind på dr. Russos kontor.

»Næste gang vil jeg gerne tale med dig, fru Seymour, i stedet for Joelle.«

Kathleen måbede. »Mig! Hvorfor?«

»Jeg tror, det vil hjælpe, hvis jeg fik en fornemmelse for jeres familiedynamik. Din datters opførsel opstod ikke i et vakuum.«

»Selvfølgelig. Det er altid morens skyld,« sagde Kathleen kun halvt i sjov. »Og her håbede jeg, det ville vise sig at være noget så simpelt som gruppepres.«

Dr. Russo smilede ikke. Hun skubbede til sit pjuskede hår, uden at det gjorde nogen forskel. »Vi ses på torsdag, fru Seymour.«

Da Kathleen vågnede torsdag morgen, forstod hun med det samme, hvorfor Joelle havde grædt og argumenteret og bønfaldet Mike, da han sagde, at hun skulle til psykolog. Det var meget foruroligende at tænke på, at en fremmed ville prøve at bryde nogle døre op, som meget omhyggeligt havde været lukket og låst i alle disse år – som en hacker, der prøver at finde dine hemmelige koder og få adgang til dine private filer. Hun sad stift på stolen over for dr. Russo, hendes fødder var plantet fladt på gulvet, hendes svedige håndflader greb om armlænene. Det krævede ingen ekspert i psykologi at tolke Kathleens kropssprog. Dr. Russo spildte ikke tiden, men gik direkte til sagen. Kathleen var sikker på, at hun var den type, som rev plastre af i ét ryk.

»Joelle fortæller mig, at I to aldrig snakker sammen,« begyndte psykologen. »Hun siger, at hun synes, det er meget svært at kommunikere med dig.«

»Er det ikke typisk for teenagere?« spurgte Kathleen med en nervøs latter. Psykologen smilede ikke.

»Da jeg bad hende om at beskrive dig og fortælle mig, hvordan hun opfatter dig som menneske, kunne hun ikke. Hun ved ikke, hvem du virkelig er, når du ikke bærer de åbenlyse kasketter som hustru eller succesfuld forretningskvinde.«

Kathleen vidste ikke, hvad hun skulle sige. Hun havde arbejdet meget hårdt på at skjule sit sande jeg. Og det sidste, hun havde lyst til, var at se alt for nøje på sig selv.

»Jeg kan se på dit ansigtsudtryk, at Joelles kommentarer har gjort dig ked af det,« sagde dr. Russo og lænede sig lidt frem. »Jeg tror, det vil være nyttigt, hvis du fortæller mig, hvad du tænker.« Da Kathleen stadig ikke svarede, sagde psykologen: »Jeg ved, det er første gang, du er her, men du kan stole på mig, fru Seymour.«

Kathleen rømmede sig. »Undskyld. Men tillid er virkelig ikke min stærke side.«

»Kunne du tænke dig at fortælle mig hvorfor?»

Hun rystede på hovedet. Hun kunne huske, at hun havde læst i en selvhjælpsbog, at når et barns tillid til sine forældre bliver brudt tidligt i livet, kan det senere få svært ved at stole på andre – inklusive Gud. Men grunden til hendes manglende tillid var en Pandoras æske, som hun bestemt ikke ville åbne nu. »Jeg troede, det handlede om Joelle og ikke mig,« sagde Kathleen til sidst. Dr. Russo tøvede ikke et sekund.

»Synes du, at Joelles vurdering af jeres forhold er fair?»

»Altså den del der handler om, at vi ikke kommunikerer særlig godt? Ja, det er en fair vurdering. Jeg har en uddannelse inden for matematik og forretningsadministration fra universitetet. Jeg er forretningskvinde og har aldrig været ret god til sådan noget føle-føle-noget eller at udtrykke mine *inderste følelser*.«

Hun havde lyst til at tilføje, at hun ikke var en total fiasko i forhold til kommunikation. Hun og Mike kommunikerede meget godt og skændtes sjældent. De var blevet gift, da de begge var midt i 30'erne, begge med et afslappet forhold til deres singlestatus og med det liv, de levede, før de mødte hinanden. Kathleen var heller ikke den type kvinde, der havde brug for en mand til at »gøre hende komplet,« eller som krævede lange, introspektive snakke om alting. Hvad kom det hende ved, hvad Mike tænkte og følte hvert minut hver eneste dag?

»Joelle er en meget sensitiv ung kvinde,« sagde dr. Russo og afbrød hendes tanker. »Hun *vil* gerne udtrykke sine følelser – over for dig, ikke kun over for sine venner. Men hun har bare brug for at føle, at du giver noget af dig selv tilbage. Ser du, hun prøver at finde ud af, hvem hun er, og som en del af den proces har hun brug for at vide, hvor hun kommer fra – hvor hendes forældre kommer fra.«

»Wow!« Kathleen holdt begge hænder op foran sig. Alarmklokker og sirener bimlede i hendes hoved som en brandalarm. Hun forventede næsten, at sprinklersystemet ville gå i gang, eller at sekretæren ville komme brasende ind og råbe: »Ring 112!« Kathleen havde lyst til at løbe ud og aldrig komme tilbage, men hendes bekymring for Joelle var stærkere og dybere end hendes frygt. Hun var stadig ikke overbevist om, at det ville redde Joelle fra et liv i kriminalitet af afsløre sit omhyggeligt

skjulte selv, men hun vidste, at hun ville gå gennem ild og vand for sin datters skyld.

»Lad mig være helt ærlig, dr. Russo. Jeg bragte Joelle herhen, fordi hun blev taget i butikstyveri. Jeg forstår ikke, hvordan en snak om min fortid skal afholde hende fra at gøre det igen.«

»Du går til det her, som om Joelle har et problem, og du vil have, at jeg 'fikser' hende, så I kan være en perfekt familie igen.«

»Du tager fejl. Jeg har aldrig haft en perfekt familie. Jeg aner ikke, hvordan sådan en ser ud, og endnu mindre, hvordan man lever med en.«

Psykologen viftede en hårlok væk fra ansigtet – og tre andre faldt ned i stedet. Kathleen bed sig i læben for ikke at udbryde: »Så sig det dog!«

»For at besvare dit spørgsmål,« fortsatte dr. Russo: »Ja, jeg tror, at det vil hjælpe Joelle at snakke om din fortid. Jeg tror, at butikstyveriet var en måde at få din opmærksomhed på.«

»Vi går begge hjemme hele dagen nu! Hun kan snakke med mig i tolv timer i træk, hvis hun har lyst.« Kathleen ville dog ikke indrømme, at tanken skræmte hende.

»Jeg vil gerne have, at I begge kommer næste gang,« sagde dr. Russo roligt. »Her kan I trygt udtrykke jer, og jeg vil være ordstyrer, mens vi arbejder med nogle kommunikationsstrategier.«

Hvorfor fik hun det til at lyde meget mere kompliceret end en mor, der taler med sin datter?

Kathleen brugte de næste par dage på at frygte den fælles terapisesession. Da tiden kom, sad hun over for Joelle med den samme frygt, som hun havde følt, da hun sad alene over for dr. Russo. Kathleen havde det, som om hun sad i en elektrisk stol og ventede på at blive ramt af det første stød.

Så kom det.

Joelle trak den ballonpyntede invitation – nu plettet med sur-sødsøvs – op af sin taske og viftede med den. Var den ting udstyret med en boomerang, siden den blev ved med at komme tilbage og hemsøge hende?

»Jeg fandt den her i skraldespanden,« sagde Joelle anklagende.
»Hvorfor snakker du aldrig om din familie, mor? Hvorfor kender jeg

ikke engang min moster –« hun skævede ned på den udtværede skrift – »min moster Annie? Har jeg ikke ret til at kende hende eller mine bedsteforældre?»

»Jeg vil ikke have noget med dem at gøre, og de vil ikke have noget med mig at gøre,« svarede Kathleen studst. »Tro mig, det er bedre, at du ikke kender dem – at de ikke er en del af dit liv.«

»Hvorfor?» Joelle stirrede på hende og krævede et svar.

Kathleen kiggede over på dr. Russo og bad stille om hjælp. Hun kunne ikke det her. Det var for hårdt. Hun længtes efter at snakke med psykologen alene, forklare alt til hende, uden at Joelle skulle høre det. Men hun vidste også, at hvis hun sendte sin datter væk nu uden et svar, ville det måske være dødsstødet til deres allerede turbulente forhold. Hun greb fat i armlænene og holdt godt fast.

»Jeg tog beslutningen om at afskære mig fra min familie for længe siden,« svarede hun langt om længe. »Det var for at passe på mig selv.«

»Din *søster* holder en *fest* for din *far*,« sagde Joelle dramatisk. »Hvordan kan du være så kold og følelsesløs?»

Den elektriske stol gav sit andet stød. »Er det det, du tror? At jeg er kold og følelsesløs?»

Joelle svarede ikke. Det behøvede hun heller ikke. Hun lænede sig tilbage i stolen og stirrede op i loftet for at forhindre tårerne i at trille.

Dr. Russo brød endelig ind. »Jeg tror, at det, Joelle prøver at udtrykke, er, at hun nogle gange finder det svært at forstå dig eller føle sig tæt på dig. Er det en rigtig vurdering, Joelle?»

Hun nikkede og tørrede en tåre væk, som var sluppet forbi hendes mentale forsvarsværker.

Kathleen pustede ud. Hun var ved at løbe tør for måder at undgå spørgsmålet på. »Jeg kom fra en forfærdelig baggrund,« sagde hun. »Ingen i min familie var kristne, og det er jeg. Det skabte en masse spændinger. Vi havde intet til fælles. Jeg valgte at gå – og jeg er blevet væk.«

»Men da du afskar dig fra din familie,« sagde dr. Russo, »så afskar du dig også fra en del af dig selv. Hvis du er kristen, må du også være bekendt med princippet om tilgivelse –«

»Jeg *har* tilgivet min familie,« afbrød Kathleen. »For længe siden. Men jeg har holdt mig væk for at undgå at blive såret igen. Jeg blev nødt til at sætte nogle grænser – for at passe på mig selv.«

»Grænser er nyttige, så længe de ikke er en undskyldning for at lade være med at tilgive. Så længe de ikke afskærer dig fra dine egne følelser.«

»Jeg har trænet mig selv til ikke at føle noget som helst over for min familie – som om jeg aldrig havde haft en familie. Det var den eneste måde, hvorpå jeg kunne komme videre med mit liv og begynde forfra.« Hun vendte sig mod Joelle. »Jeg er ked af, hvis det får mig til at virke kold og følelsesløs. Du må da vide, at jeg ... jeg elsker din far og dig ... meget, meget højt.«

Joelle svarede ikke, ville ikke kigge op, og den kolde distance mellem dem skræmte Kathleen.

Dr. Russo brød stilheden. »Joelle, havde du ikke et andet spørgsmål til din mor?« Joelle trak på skuldrene og tørrede næsen. Da hun ikke svarede, sagde psykologen: »Fru Seymour, Joelle tænkte på, hvordan du havde det med din mor var, da du var på Joelles alder.«

»Forfærdeligt,« svarede Kathleen. »Vi skændtes konstant. Om alt.«

»Hvordan har du det med din mor i dag?«

Kathleens hjerte begyndte at banke. Det var, som om psykologen undersøgte hendes sår og kom tættere og tættere på den del af hende, der var forslået og i stykker. Når hun fandt det, vidste Kathleen, at smerten ville blive uudholdelig. Hun kiggede febrilsk rundt i lokalet og ledte efter et oliemaleri eller et universitetsdiplom, hun kunne fokusere på – et eller andet, der kunne erstatte det billede af hendes mor, som var begyndt at dukke op i hendes hoved. »Min mor er død,« sagde hun stille.

»Det gør mig ondt. Var der en afslutning? Blev I forsonet, inden hun døde?«

Langtfra. De sidste ord, Kathleen nogensinde havde sagt til sin mor, var vrede ord – ord, der aldrig kunne tages tilbage. Psykologen ventede på et svar.

»Min mor døde meget ... pludseligt. Uventet.« Kathleen kunne ikke forklare mere. »Jeg kan ikke se, hvordan det her hjælper nogen.«

Dr. Russo smilede. Kathleen gik ud fra, at hun prøvede at se medfølelse ud, men nu, hvor Kathleens liv faldt fra hinanden rundt om hende, syntes hun, psykologen lignede en forpjusket julemandskone. »Hvis du talte med Joelle om nogle af de problemer, du havde med din egen mor,« sagde hun med børnehavelærerstemme, »ville Joelle måske føle sig tættere knyttet til dig.«

»Og se mig som et menneske i stedet for kold og følelsesløs? Sig mig, hvornår bliver det min mands tur til at komme herind og få sin fortid udgravet?«

»Selvfølgelig vil jeg også gerne tale med hr. Seymour. Faktisk jer alle tre sammen. Jeg ved, at det kan være smertefuldt at grave i fortiden, men jeg tænker på det som at trævle et iturevet stykke stof op for at se, hvor det begynder. Når vi forstår, hvad det engang var en del af, kan vi begynde at strikke det sammen til et nyt fint mønster.«

Hvem var denne kvinde?

Kathleen havde bevidst bragt Mike ind i samtalen i håb om, at det ville aflede samtalen fra, hvad hun følte. Men da hun var ude af psykologens kontor og ikke længere sad i den varme stol, fortrød hun, at hun havde blandet Mike ind i det. Hun vidste, hvad han ville sige; de havde haft den samtale før. Mike ville sige, at hun skulle prøve at forsone sig med sin familie, før det var for sent. Han ville minde hende om skriftstedet, der siger, at hvis du har noget udestående med din bror, skal du forsone dig med ham, før du går til Herren for at søge tilgivelse. Han ville spørge hende, hvordan hun ville have det, hvis Joelle flyttede, som Kathleen havde gjort, og aldrig kom tilbage.

Kathleen kom pludselig til at tænke på den dumme invitation, der ikke ville blive i skraldespanden, hvor den hørte hjemme. Skulle hun tage med til festen for sin far? Hun kunne i hvert fald ikke bruge sit arbejde som en undskyldning for at blive væk.

På køreturen hjem kastede Kathleen stjalne blikke på sin datters perfekte profil og skinnende glorie af hår. Minder om hende som baby bragte tårerne frem i Kathleens øjne. Hvorfor havde hun aldrig været i stand til i tilstrækkelig grad at formidle sin kærlighed til Joelle? Hun længtes efter at holde Joelle tæt ind til sig og fæstne hende til sit hjerte, men hun blev hindret i det af frygt for, at hun ville skuffe hende, bry-

de hendes tillid ... ligesom hendes egen tillid på grusom vis var blevet knust. Hun så Joelle drive væk og brændte efter at trække hende tilbage, før det var for sent. Men hvordan? Hvis den eneste måde at redde Joelle på var at grave i sin egen fortid, så ville Kathleen gøre det. Hun kørte ind i garagen og slukkede motoren.

»Hvorfor ser du sådan på mig?« spurgte Joelle, da hun opdagede, at Kathleen stirrede på hende. Kathleen rømmede sig og blinkede tårerne væk. Hvorfor var det så svært?

»Jeg elsker dig, Joelle.«

»Det ved jeg,« mumlede hun. De stod ud af bilen og gik i stilhed ind i køkkenet.

»Må jeg få min invitation tilbage?« spurgte Kathleen med noget, der mindede om en hvisken. »Jeg gør det. Jeg tager afsted.« Joelle kiggede ikke på hende, da hun rakte hende invitationen. Hun flygtede op på sit værelse.

Kathleen greb telefonen, inden hun kunne nå at ombestemme sig. Hvis hun ringede til sin søster i dagtimerne, var Annie måske på arbejde, og så behøvede Kathleen ikke at snakke med hende. Hun kunne lægge en besked på telefonsvareren. Hun blev ked af det ved tanken om, at hun ikke ville have kendt sin søsters telefonnummer, hvis ikke det havde stået på invitationen.

Annies telefon ringede fire gange ... fem gange ... »*Du har ringet til Annie og Bob. Læg en besked ...*«

Tak, Gud.

Kathleen strammede sit greb om telefonen. Hendes stemme rystede. »Hej Annie, det er Kathleen. Ja, jeg ved, at du nok er overrasket over at høre fra mig. Lad være med at besvime ... men altså, jeg prøver at se, om jeg kan komme til ... øh ... den der komsammen i næste uge.« Hun kunne ikke kalde det en fest. Ville ikke. »Så ... jeg går ud fra, at vi ses der? Farvel.« Hun lagde forsigtigt telefonen på køkkenbordet, som om den i næste øjeblik kunne finde på at springe op og bide hende.

Hvad i alverden havde hun gang i?